

Я і всі, всі, всі...

Продовження

Ярослав Косяков

День Прапора

Несу в руках я прапор України-
Святеє синьо-жовте полотно...
Злились у ньому воєдино
Мій біль і радість, смуток і добро.

Не я один - десятки сильних рук
Не просто прапор несемо, а майбуття.
І тільки чути свого серця тихий стук,
Як безкінечність,
Як саме життя!

Літо

Всі ми , діти , любим літо,
Відпочинок, радість, сміх.
А розваг і справ веселих
Влітку вистачить на всіх!

Я, наприклад, в літню днину,
Коли сонце гріє,
Знаю потайну стежину,
Йду на зустріч мрії!

Сонце в плесо заглядає,
Вітерця нема.
Літо нас в теплі купає,
А душа співа.

Річка манить нас до себе:
«Де ж ви, дітвора?
Накупатись влітку треба!
До води пора!»

День проходить, пролітає,
Проплива, як мить,
В небі ластівка співає,
Вечір спать велить.

І коли засніжить всюди
У морозну ніч,
Мені літо снитись буде,
Ковдрою торкатись пліч...

Моя рідня
Щодня крокую містом, що дощами вмите,
Що стало рідним, справді дорогим.
Як міг я стільки літ без нього жити,
Його не знати, не пишатись ним?

Вдивляюсь в незнайомі заклопотані обличчя
І відчуваю: люди ці - моя рідня.
Ми – співвітчизники, ми – українці,
І щиро сподіваюсь, що мета у нас одна:

Щоб вільною була у нас країна,
І щоб, нарешті, скінчилась війна,
Щоб жодна більше не загинула людина,
Щоб Україна в радості жила!

У цьому місті тиша і троянди,
А у моєму куля проліта.
У цьому місті вогників гірлянди,
А у моєму школа стоїть пуста!

Я знов вдивляюсь в заклопотані обличчя,
І вірю, зрозуміють мене люди.
Ми - співвітчизники, ми - українці,
І скоро сонце мирне буде всюди!